

K norské tragédii – zapomeňte na vraha

(výstižný komentář)

Média stále ještě plní tragická událost v Norsku, kde jeden magor dospěl k názoru, že nejlépe svůj politický názor odprezentuje a podpoří, když se vydá vystřílet mládežnický tábor strany, jejíž politiku nesnáší. Různí autoři se snaží vyprodukovat z události nějaké poučení, či vytěžit nějaké body. Musím říci, že mi to přijde dost nesympatické. A taky bláznivé.

Z akcí podobných magorů se nic moc rozumného odvodit nedá, tedy s výjimkou poučení pro bezpečnostní složky, na jehož základě se přijímají opatření, které mají provedení něčeho takového ztížit a zajistit rychlejší reakci policie. Není příliš smysluplné snažit se odhalit motivy magora, neboť u něj

není problém motiv, ale nepřiměřenost toho, co je schopen na základě nějakého motivu udělat. A on si nějaký motiv najde, tím si buďte jisti.

My křesťané můžeme být znechuceni z toho, že byl označován za „křesťanského fundamentalistu“, ačkoliv ve skutečnosti

ani skutečným křesťanem není, je to totiž ten typ „liberálního protestanta“, který vlastně ani moc nevěří v Boha, natož pak aby se pravidelně modlil, jak lze snadno vyčíst z jeho dílek. Ale tím není nutné se zabývat – že **jeho čin nemá s křesťanstvím nic společného, je koneckonců jasné každému křesťanovi a věřím, že i všem ostatním alespoň průměrně inteligentním lidem.**

Hrátky zde už ale jsou. Zaznamenal jsem už snahu s odvoláním na případ lobovat za větší omezení či povolení zbraní v Norsku. První argumentují snahou znemožnit podobná neštěstí (dotyčný ovšem vraždil nelegální zbraní), druhí poukazují na to, že státem garantovaná neozbrojenost obětí umožní vrahovi nerušenou práci (to si mají jako vedoucí pořídít zbraně a vozit si je na

mládežnické tábory?!). Ale tahle diskuse má alespoň nějaký smysl. Jsou zde mnohem smutnější a směšnější věci.

Norští politici mluví o nutnosti větší „výchovy k toleranci“, levice se snaží zneužít celou událost k očernění pravice, křesťanství (a v ČR ještě Klause)... Někteří (velmi nečetní) magoři na pravém kraji spektra pak oslavují svého nového „hrdinu“. Říkám vám všem: Kašlete na to! **Je nedůstojné zneužívat takové tragédie k podobným politickým a ideovým hrátkám.**

Dejme průchod spravedlnosti. Pomodleme se za oběti, vzdejme čest jejich památce. A pachatele ať zavrou, zahodí klíč a zapomenou na něj. To poslední ho naštve ještě víc, než to první. Žádné jeho fotky a záběry, žádné citace jeho myšlenek a programu, žádné jeho jméno na titulních stranách a ve zpravodajských relacích. Tím přijde o to, co chtěl ze všeho nejvíc. Vždyť kvůli této slávě to udělal.

A až budete probírat imigraci, toleranci a podobné věci, ani slovo o něm. Násilné činy magorů nejsou argumentem a nemohou být důvodem pro nějaké změny. Pokud tedy nechceme, aby s námi krvelační magoři v budoucnosti po libosti mávali.

Ignác Pospíšil, z webu Duše a hvězdy

Jak jsem se stal poutníkem – nepoutníkem

Moc jsem se těšil. A to bývá u mne občas problém. Mým krédem by mohlo být – vše je vždy jinak. A tak i tentokrát.

Pout' do Medjugorie se skládala z části odpočinkové (u moře) a z druhé poloviny, ryze poutní. Ta odpočinková mne však tentokrát zdolala. Kdo ví, co jsou bolesti zad, ať už zánětlivého původu, nebo plotýnky, dá mi za pravdu, že ve stanu na karimatce se to dá opravdu jen stěží léčit. Dva dny jsem si tedy užil moře, a pak to přišlo. Jako blesk z čistého nebe, bez varování. Zkroutil jsem se ve stanu a zůstal nehybný. Prášky od bolesti, klid, teplo, a modlitební podpora nejbližších, slovo zájmu. Doploužil jsem se do sprch a záda vyhříval horkou vodou. Nevěřil jsem, že se z toho dostanu. Mám své dlouholeté zkušenosti. Injekce, kapačky... A přesto. Další den jsem už byl schopen jakéhosi pohybu. Pro mne zázrak už v tuto chvíli.

Další noc už jsem strávil na lůžku v Medjugorii. Pomaličku, polehoučku se mi právě zde, v tomto duchovním zřídle, dávalo i tělo do pořádku. Výstupy do horského terénu jsem sice neabsolvoval, ale i tak, po rovině,

jsem se došoural do kaple na českou mši, která na mne už pak čekala každé dopoledne.

V kostele a blízkém okolí jsem pak trávil veškerý čas a byl tak i svědkem exorcismu na dlažbě před vchodem. Mou pozornost upoutaly nepřirozené hrdelní skřeky. Ležící člověk v transu a křečích, nic příjemného. Příliš jsem se k cizímu modlícímu se hloučku ani raději nepřibližoval, i když tam byl přítomen kněz. „Na deset metrů, to stačí“, říkám si. „Člověk nikdy neví“. A v duchu jsem se modlil. V tu chvíli jsem si uvědomil sílu a moc Boží na téměř hmatatelnou přímluvu Panny Marie. Otevřelo se nebe. Během pár minut, se osoba z dlažby zvedla. Nejprve se posadila. Už v této poloze začalo objímání a radost veliká. Duše byla Bohem vysvobozena. Dýchalo se čistě a volně. Vybavovala se mi spousta příběhů z působení Krista a jeho uzdravování, taky ta prasata, jak se řítily ze srázu a po očku jsem ještě pokukoval, kam se démon vypařil, ale vypařil se dokonale. Nezbylo nic. Jemná vůně prostoupila prostor.

A jak jsem tak čekal na naše poutníky a na manželku mezi nimi, až sejdou z hory zjevení Panny Marie, stala se mi útočištěm Meditační zahrada. Klidná uprostřed všeho toho dění, zástupy poutníků obtékaná z obou stran, obrostlá až neproniknutelně pro nahlédnutí zvenčí. A tak mě vpila dovnitř otevřenou brankou jako ústy vdechujícími žár dne a vydechujícími vlahost a spočinutí. Romantický bílý altánek vykukoval z porostu maličko v pozadí a kvádry betonového prostranství uprostřed připomínaly malé Pompeje. Už se zde nejspíš delší dobu nic převratného nedělo. Všude mimo tuto zahradu jsem se setkával s lidmi. Mluvili, pohybovali se, postávali, klečeli, seděli, občerstvovali se. Ani v kostele, což přičítám nám lidem jako selhání a neschopnost úcty před Boží tváří – svatostánkem, nebyla taková příležitost spočinutí. V této zahradě, jako za oponou, vládla Usebranost. Pozoroval jsem probleskující paprsky slunce skrz drobné lístky keřů a šedozelené štetinky jehličnanů, prapodivné květy s dlouhými červenými pestíky a pavučiny, které se třpytily proti tmavým zákoutím tohoto silentia. Nevím, zda jsem byl tolik fascinován vším tím, co mi zde v plném jasu i šerosvitu předkládal k obdivu Pán, ale hluk z ulice ke mně vůbec nedoléhal. Jako bych ztratil sluch. Zato jsem vnímal hravý jemný vánek, tření a šustění listí, občasné křupnutí suché větvičky a šramot podél stěn a viděl krásu a její vnitřní dobro. Nebylo mi vedro, nebyl hlad ani žízeň a necítil jsem už ani bolest zad. Nedoputoval jsem, kam jsem vzhlížel, ale Bůh i Panna Maria v květech medjugorské zahrady mne jako poutníka přijali.

GAV, Špičky

POŘAD BOHOSLUŽEB na 31. 7. – 7. 8. 2011:

Den	Liturgická oslava	Místo	Čas	Úmysl mše svaté
Neděle 31. 7.	18. NEDĚLE V MEZIDOBÍ	Hustopeče	8:00	za Augustinu Vaculovou, mži, syna a bratra
		Špičky	9:30	za + manžele Schindlerovy a + syna Jiřího
		Bělotín	11:00	Za Jana a Františku Václavíkovy, 3 s a vnuka Františka
Farní tábor v Budišově nad Budišovkou				
Sobota 6. 8.	Proměnění Páně svátek	Špičky	18:00	za novomanžele
Neděle 7. 8.	19. NEDĚLE V MEZIDOBÍ	Hustopeče	8:00	za farníky
		Černotín	9:30	za Jaroslava a Antonii Rekovy, rod Humplíkovy a ž r
		Bělotín	11:00	za + Josefa Maláta

Návštěva nemocných v měsíci srpnu nebude.

Není třeba, aby si účastníci tábora s sebou brali spacák a prostěradlo.
Tábor je vybavený duchnami i povlečením.

Štědré ženy prosíme, jestli by nás obdarovaly něčím z následujícího:
okurky, rajčata, ovoce, marmelády, zavařeniny, buchty a čerstvá vejce.

Také se za nás pomodlete při ranní a večerní modlitbě, ať se zdraví vrátíme
domů.

Telefon na faru: **581 626 040**